

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

B. Petri Damiani Sermo in festiuitate S. Barbatiani Presbyteri &
Confessoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

marum, Deum per se orauit. Deinde surgens, & manus in altum tollens, dixit cunctis audientibus: Domine Iesu Christe, qui es Dei filius & Deus, cui facile est viuificare & morte afficere, percutere & sanare, tibi placeat, vt hic bos, qui demonis inuocatione morte fuit affectus, à sancto & viuifico & venerando tuo nomine viuifcetur. Iam enim tempus est, vt tua ostendatur miracula ad salutem multorum, propter quam ipse in terram descendisti. exaudi me seruum tuum in hac hora, vt sanctissimum tuum nomen sit in maiori adhuc admiratione.

Et cum hæc dixisset, prope taurum accedens, voce sublata exclamauit: Si est verus Deus, quem ego prædico, Iesus Christus, qui natus est ex Maria Virgine, surge & sta supra pedes tuos, tua abiecta feritate. Protinus itaque motus taurus, exiit, & stetit à nullo detentus. & ad eum accedens mirificus ille pater, cum ab impositis eum soluisset vinculis, Abi, inquit, vnde venisti, ostendens deinceps omnem mansuetudinem, neminem lædens, neque contra vllum insurgens. hæc tibi iuber Iesus Christus, omnium Deus. Ille autem statim sensim abiit & quierit pede, qui prius erat inimicus & immansuetus. Hæc eos qui videbant, obstupescerunt, & Verè magnus est, qui à Syluestro prædicatur, Deus, clamabant. Iudæi autem ad sanctum accurrentes, illius pedes prehensarunt, & rogauerunt vt oraret pro ipsis, & eis Deum placaret. Et incluta Imperatrix Helena, velis ablatis, intra quæ sedebat, audiens ea quæ dicebantur, & spectans ea quæ fiebant, egressa est & præcidit ad sancti pedes, Credo Christo, dicens, & rogans, vt diuinum baptismum consequeretur. Vir autem ille Apostolicus, omnibus in Dominum nostrum Iesum Christum credentibus eum propitium futurum pollicitus, cum ijs, qui diuinum volebant assequi baptismum, ieiunium præcepisset & sanctificationem, dissoluit conuictum. Deinde cum eos carceres imbuisset, qui erant illuminandi, & in ijs, quæ de more fiunt, prius eos initiasset, baptizat primum quidem Imperatricem: post eam autem Romanorum quoque multitudinem, quæ non facile numerari poterat, & eos qui illic aderant Iudæos, qui omnes crediderunt.

Hæc autem cum pie administrasset, & fidem dilatasset, fiduciamque & libertatem dedisset prædicationi, & deinde vnâ cum Imperatrice profectus esset Hierusalẽ, & ad querendam salutarem Christi Crucem ei collaborasset, & propter inuentionem eius esset collatus, & multos illic quoque Iudæos ad Christi fidem adduxisset, & eos diuino baptismi initiasset in nomine sanctæ Trinitatis, & euasisset plenus diebus spiritus, terram quidem terræ reddidit, spiritum autem deposuit in manibus Angelorum, abducendum ad Christum, qui fuerat ab eo prædicatus, & multorum laborum, quos propter illum susceperat, accepturum remunerationes, quando veniet vnicuique redditurus secundum sua opera: quem decet omnis honor & adoratio, cum patre principij experte, & increato & honore ei equali spiritu, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

BEATI PETRI DAMIANI SERMO IN FESTIUITATE SANCTI BARBATIANI

presbyteri & confessoris.

VPER celebrauimus, fratres charissimi, ineffabilem Redemptoris nostri natiuitatem, nunc geminato solennitatis gaudio venerabilem colimus beatissimi sacerdotis eius assumptionem. In illa festiuitate Saluator noster, obumbrata maiestatis suæ specie, descendit in mundum: in ista gloriosissimus eius famulus, deposito corruptibili carnis pondere, liber ascendit. In illa vnigenitus Dei filius humanitatis nostræ formam pro nostra salute suscepit: in ista beatus confessor eius ad Angelicæ beatitudinis speciem felici morte peruénit. In illa solennitate Redemptor noster trophæo carnis indutus, ad debellandas aéreas potestates in mundum præliaturus accessit: in ista verò egregius miles eius, triumphato mundi principe, cæleste palatium victor intrauit. Idcirco quippè Deus descendit, vt homo ascenderet: idcirco humiliori dignatus est, vt hominem exaltaret. In natiuitate Dominica vox Angelicæ

H h h h 2 ca so

Cap. 36.

Et, Christo innocato, restituit S. Syluester.

Eccè quomodo ieiunio & carnis chismo de more S. Ecclesie baptizandos præparat.

Cap. 37.

S. Syluestri felix obitus.

Dec. 31.

Cap. 1.

Cui Deus p natiuitate de cælo descendit.

- Luc. 2. ca sonuit : Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis : hodiè dilecto suo suauissima vox diuinæ maiestatis intonuit, dicens : Eugè serue bone & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam : intra in gaudium Domini tui. In illa festiuitate Dominus exiuit de vtero Virginis : in ista venerabilis eius famulus egressus est de ergastulo carnis. In illa Christus pro nobis est pannis inuolutus : in ista sacerdos eius stola est ab eo immortalitatis indutus. Ille angustias intrare non dedignatus est vteri, vt istius animam latitudo susceperet cæli. Ille descendit carne velatus, vt iste ascenderet stola gloriæ decoratus.
- Cap. 2. Considerate, fratres charissimi, quantus vir iste fuerit, quàm plener illum, vt reuerà sacratissimum templum, Spiritus sanctus inhabitauerit, qui & in pace sanctæ Ecclesiæ tot miraculis coruscavit. In initio quippè nascentis Ecclesiæ illi etiam miracula faciebant, qui facere signa digni non fuerant, & sine virtutibus morum, plerique excelebant virtute signorum. Vndè & ipsa Veritas dicit : Multi dicent mihi in illa die : Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetauimus ? nonne in nomine tuo virtutes multas fecimus ? Et tunc confitebor illis : Quia non noui vos : discedite à me operarij iniquitatis. Vt enim ad fidem cresceret sancta Ecclesia, miraculis fuerat nutrienda : quia & nos cum arbuta plantamus, tandiù eis aquam fundimus, quousquè ea in terra conualuisse videmus : at si semèl radicem fixerint, irrigatio cessabit. Hinc est enim, quod Paulus dicit : Lingua in signum sunt, non fidelibus, sed infidelibus. Sed cum ista dicamus, quæstionem nobis oriri non sine aliqua difficultate videmus. Si enim signa propter infideles data esse dicuntur, quid est hoc, quòd Redemptor noster in patria sua propter incredulitatem hominum vix paucas virtutes facere potuisse perhibetur ? Sicut enim Marcus Euangelista testatur, multi audientes admirabantur in doctrina eius, dicentes : Vndè huic hæc omnia ? Et quæ est sapientia, quæ data est illi, & virtutes tales, quæ per manus eius efficiuntur ? Nonne hic est fabri filius & Mariæ, frater Iacobi & Ioseph, & Iudæ & Simonis ? Nonne & sorores eius nobiscum sunt ? Et scandalizabantur in illo. Vndè & paulopost subditur : Et non poterat ibi virtutem vllam facere, nisi quòd paucos infirmos impositis manibus curauit : & mirabatur propter incredulitatem illorum. Quid est hoc, fratres, quia Paulus affirmat signa pro infidelibus data, Marcus asserit propter infideles fuisse subtrahenda ? Nunquid contrarias inter se inuicem proferre sententias possunt, qui vno Spiritu pleni sunt ?
- Cap. 3. Sed notandum est, quia in ipsis infidelibus erat quidam diuersitatis modus. Par quidem error fuerat omnium non credentium, sed magna diuersitas causarum. Aliud est enim, si sola quis fallatur ignorantia : aliud, si adiuncta quoque erret malitia. Ignorantia Paulus peccauerat, qui dicebat : Qui priùs fui blasphemus, & persecutor, & iniuriosus : sed ideò misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci. Per malitiam Iudas peccauit, & ideò nequaquam venite ad indulgentiam meruit. Pro illis ergò infidelibus signa data sunt, quos diuina providentia misericorditer saluare decreuerat. Propter illos verò subtrahenda sunt, quos ab electorum sorte, exigentibus eorum peccatis, & descriptæ seueritatis iustitia repellebat. Christianis autem temporibus, cum iam penè totus vbiquè terrarum orbis in catholica fide persisteret, & pacem sanctæ Ecclesiæ vix vlla persecutorum seuitia perturbaret, cur beatissimus confessor Christi Barbatianus tot miraculorum virtutibus claruit, nisi quia ante diuinæ maiestatis oculos excellentium meritorum virtutibus fulsit ? Erat, sicut de Iohanne dicitur, lucerna ardens & lucens : ardens videlicet per amorem cordis, lucens splendore eximia conuersationis. Sed tunc lucerna sub modio occultari voluerat, cum, sicut in sanctissimæ vitæ eius narratur historia, latens in cellula, manifestari principibus deuitabat. Nolebat mundi regibus innotescere, vt Regi regum potuisset familiaris adherere : recusat ab hominibus temporalem suscipere gloriam, vt cum Angelis acquirere mereretur æternam. Ad hoc quippè pertinet, quòd his, quibus sanitatem restituere cupiebat, sepe superponendū quid, velut emplastrum, sepe commendandum aliquid, quasi medicinale antidotum, conferebat : eo nimirum, vt opinor, studio, vt, dum herbarum virtus, vel medicinalium specierum potentia creditur, nequaquam sanctitatis suæ viribus restituta sanitas ascribatur : & dum ab eo medicina suscipitur, magis medicus, quàm sanctus, esse videatur. Sed dic mihi, d

SUR I U

gber
Nobis
RVIII
5

Signa quibus sint data, quibus negata infidelibus for. * distri etæ

S. Barbarianus celat sanitatem suam.

bono

bone medice, dic venerabilis medice, vnde confectionem tam efficacis, tam subite virtutis nostris finibus attulisti, vt non triduo, non biduo, non vel vnus momenti spatio expectetur, sed mox vt adhibita fuerit, statim omnis languor, omne vulnus pristinae saluti restituatur? Epithema siquidem curare non potest, nisi tandiu tumor adiaccat superpositum, donec vel vigorem suum per occultos meatus in corporis interiora transfundat, vel humorem pestiferum virtutis suae potentia ad exteriora traiciat. Antidotum vero, quod ore percipitur, necesse est vt eatenus moras faciat, quousque per venas & poros occulta viscerum funditus penetret, & vel corrupta solidet, vel tumefacta noxijs humoribus purget. Tua vero venerabilis medicina non moras innectit, non quae a medicis custoditur, diatae discretionem quaerit: sed mox vt summotenus tangitur, salus integerrima reparatur. Solue ergo, pater, solue, obsecro, ligaturam, & tam incomparabilis medicinae nobis trade notitiam. Videmus & nos inestimabiles pigmentorum tuorum species, odorem inuendissimas fragrantium aromatum suauitates. Eia fratres, audite, libellus sacratissima eius vitae coram cunctis aperiat, quas aromatum species eius in se medicina contineat, saluberrima illa confectio, quibus aromatis constat. Dicit enim inter cetera, quia cuiusdam Iuliani filium guttur grauiabat miserabiliter tumidum: qui cum beato viro delatus fuisset, & cum pater pro filio lachrymabiliter postulareret, venerabilis vir quandam confectionem, de pane videlicet, & cera, & oleo faciens, super eius vulnera posuit, & facto Crucis signaculo, statim in ipsius horae puncto omnem pestem de eius gutture mirabiliter effugauit. Audistis, fratres charissimi, quae pigmentorum genera egregius noster medicus habuit, qui mortale vulnus tanta velocitate sanauit: Panem, ceram, & oleum, quae sustentandae vitae habebant vsum, in medicinalis curae transfudit instrumentum. Et vnde vitam albae suae, indè mortem repulit alienam. Speciebus videlicet vtens domesticis, estimationem precij minuit peregrinis. Aliquando aegrotanti citri peciam, aliquando caricam porrigebat: & huiusmodi curationis genere illos ad perfectam valetudinis robur, expulsa omni languoris molestia, reuocabat: ea, nisi fallor, intentione, vt quia vterque hic fructus in Romanis finibus apud quosdam rarior cernitur, medicinali aliquid fuisse crederetur: sicque dum reparata salus medicinae tribuitur, in estimatione hominum sanctitatis eius opinio minueretur.

Quid ergo nos miseri dicturi, quid facturi in districto examine tremendi iudicis sumus, qui & virtutes non habemus, & tamen de meritum excellentia ante humanos oculos superbumus? qui sanctitatem habere ante interni arbitri oculos nullo desiderio quaerimus, & sanctitatis nomen apud humana iudicia nobis fallaciter vitare gaudemus? Quot enim hodie cernimus, qui, si de virtutibus admirabilis huius viri vel vltimum particulam attingere potuissent, ad caelum se in superbiae cornibus exaltarent: qui quandoque aliquid virtuosum operantur, verum per hoc non caelum, sed terram petunt. Affectantes nimirum laudes hominum, in semet ipsis dissipant fructus laborum. Cumque se ostendere alienis oculis appetunt, ante diuinam maiestatis intuitum damnant omne quod agunt. Saepè etiam sacrae legis eruditione & alios instruunt, omne quod sentiunt, testimonijs attingunt: nec tamen per hoc vitam audientium, sed proprios fauores quaerunt: quia nec proferre alia cupiunt, nisi quae auditorum corda ad repetendas laudes excutiunt, non autem ad lachrymas tendunt. Mens quippe exterioribus occupata, igne diuini amoris non calet: & idcirco ad supernum desiderium inflammare auditores suos nequeunt verba, quae frigidò corde proferuntur. Neque enim res, quae & in semetipso non arserit, aliud accendit. Vnde fit plerumque, vt hypocritarum dicta & audientes non erudiant, & eosdem ipsos, qui proferunt, elatos laudibus, deteriores reddant. Attestante etenim Paulo, scientia inflat, charitas aedificat. Cum ergo charitas audientes aedificando non erigit, scientia proferentes inflando peruertit.

Plerumque hypocrita, fratres mei, se abstinentia affligunt, omne robur corporis atterunt, & quasi carnis vitam funditus in carne viuente extinguunt, sicque per abstinentiam morti appropiant, vt penè quotidie morientes viuant: sed per hoc humanos oculos quaerunt, admirationis gloriam expetunt, Veritate attestante, quae ait: Exterminant enim facies suas, vt appareant hominibus ieiunantes. Nam ora pallescent, corpus debilitate quatitur, pectus interruptibus suspirijs vrgetur: sed in haec ab ore proximorum sermo admirationis quaeritur, nihilque pro tanto labore

H h h h h 3 aliud,

Medicina
supercaele-
stis moras
non innectit:

Vide genus
curationis:

En quantum
officit, velle
laudari ab
hominibus;

Hypocrita-
tu dicta ra-
tio audientes
erudiant.
1. Cor. 8.

Matth. 6.

Humana laudes in virtutis operibus fugiendae.

Ibidem.

Pfal. 44.

2. Cor. 1.

Festum S. Barbariani.

Patria S. Barbariani.

Vide Tomo 4. Julij 23.

Vide miracula ex tactu pallij eius.

Act. 11.

aliud, nisi aestimatio humana cogitatur. Perpendite, dilectissimi fratres mei, quam miserabilis vecordia est, laboriose agere, & ab ore hominum laudibus inhicare: forti opere preceptis caelestibus inservire, sed terrena retributionis premium quarere. Sicut enim beatus ait Gregorius, qui pro virtute, quam agit, humanum favorem desiderat, rem magni meriti vili precio venalem portat. Vnde caeli regnum mereri potuit, inde famam transitorij favoris quaerit. Intus ergo, fratres mei, intus servanda sunt bona, quae agimus, si ab interno iudice vicem recipere nostri operis expectamus. Hinc est enim, quod in Evangelio Veritas dicit: Nesciat sinistra tua, quid faciat dextera tua, ut sit elemosyna tua in abscondito: & pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi. Hinc est, quod de electorum Ecclesia per Psalmistam dicitur: Omnis gloria eius filia Regum abintus. Filia quippe Regum, est sancta Ecclesia: quae in bono est opere spiritualium principum praedicatione generata: quae dum se in virtutibus sanctae conversationis exercet, quia per hoc soli Deo placere studet, non foris gloriam, sed intus habet. Hinc Paulus ait: Gloria nostra haec est, testimonium conscientiae nostrae. Gloriam suam Apostolus testimonium conscientiae memorat, quia fautores oris alieni non appetens, vitae suae gaudia extra semetipsum ponere ignorabat. Occultanda sunt ergo, fratres charissimi, bona quae agimus, ne haec in huius vitae itinere incaute portantes, latrocinantium spirituum incursum perdamus. Ecce enim hic beatissimus vir Barbarianus, cuius hodie nobis festum natalis illuxit, non humanae laudis gloriam petijt, non fautores hominum affectavit, non de ostensis tot miraculis apparere ipse mirabilis voluit, non de collatis in languidos beneficijs humanae retributionis premium expectavit: quin etiam medicinalis exercitij praetendebat speciem, ut clarissimum virtutis suae posset obfuscare nitorem. Et velut magnum caeli astrum nubem virtutibus suis curabar opponere, ut dum minus ad exteriora radios suae lucis expanderet, quasi undique in semetipso collectus, in conspectu aeterni Solis plenius eluceret.

Libet autem, dilectissimi, pulchrum divinae dispensationis ordinem studiosè perpendere, videlicet qualiter omnipotens Deus ad illuminandam noctem vitae praesentis, stellas suas in caeli faciem mittere, & per eas totius mundi decem caliginem illustrare: ut dum fulgentia astra radiare per caeli climata cernimus, in ostenso pede operis iter nostrae noctis ambulemus. Sicut enim matutinus lucifer, solem praecedens, ab orientali prius plaga confurgit, deinde meridiani climatis superiora conscendit, ad extremum quoque pronus in occidentum axem vergit: sic nimirum, sic beatissimus Confessor Christi Barbarianus, de Antiochenis finibus, vnde oriundus fuerat, exijt, & Romam pertransiens, multa eam miraculorum luce perfudit. Postremo Ravennam usque perueniens, Christum, qui est sol iustitiae, plurimis hominum mentibus introduxit. Antiochia scilicet splendore sui ortus emicuit, Romae plurimos signorum igniculos sparsit, urbem vero Ravennam velut occasu sacratissimi sui obitus illustravit. Ita meritis sacratissimi huius viri, velut novi splendore luciferi, in tribus suis praecipuis regionibus totus rutilat mundus, dum in alia mundi plaga eius cernitur ortus, in alia quodammodo videtur ascensus, in tertia celebratur occasus. Et, sicut de compatriota eius beatissimo Apollinare in alio sermone iam diximus, quam rectè huic luciferi nomen congruit, qui Romam ingressus, primum virtutis suae miraculum de lumine fecit: Regina enim Galla Placidia, ut audistis, suppliciter eius flagitabat auxilium pro quadam sua pedisequa, quae intolerabilibus cruciabatur doloribus oculorum: qui mox pallio suo eius oculos tangi precepit, & sic ab ea protinus omnè pestiferè egritudinis molestiam effugavit.

Quapropter cum dignitatem tuam, felicissima urbs Ravenna, subtili meditatione considero, largissimis te misericordiae divinae beneficijs ditam esse perpendo. Video enim, quia ex ipso originali fonte Christianae religionis, perpetuae meruiti poculum haurire salutis. In Antiochia namque, sicut in Actibus Apostolorum legitur, primum Christiani discipuli sunt vocati. Ex ipso igitur sanctae Ecclesiae fundamento quadratos lapides suscepisti, super quos velut firmissimas bases erecta, immobili es fide & sanctitatis soliditate fundata. Inde enim habes Apollinare Apostolicum martyrem, inde etiam Barbarianum egregium Confessorem: qui velut duo excellentissimae cedri paradisi, sic te ramis suae protectionis obumbrant: ut si sub eis humiliter manere volueris, omnè à te turbinem adversariae tempestatis expectant. Et ut eis deesse nil valeat, quod ad cumulū tuae felicitatis attingat, mox ut de Antio

SUR I VI

gber
Nobis
RVIII
5

Antiochenis finibus exeunt, Romæ, quæ absq; dubio caput est & principalis sedes ^{Roma ca-} totius sanctæ Ecclesiæ, commorantur: nimirum vt in schola Petri primitus discat, ^{put totius} quod te postmodum de doctrina veritatis erudiant: & de purissimo fonte abundanter bibant, quod in te salutaris doctrinæ magisterio velut eructando transfundant. Tanquàm enim iterum Paulus, iterum Apollo, quos ille in fide platurit, iste ^{1. Cor. 3.} largissimo miraculorum & prædicationis imbre rigauit. Sed quia neque qui plantat, ex ipso est aliquid, neque qui rigat, nos etiam Apostolica sequentes verba, dicamus: Deus autem incrementum dedit.

Hos igitur tam præclaros, cælestis curiæ senatores, fratres charissimi, perfecto cordis amore diligite, horum imitari exempla tota animi deuotione curate. Nam si vultis esse quod sunt, necesse est etiam vos facere, quod fecerunt. Per angustam ergo & asperam laboris viam, dilectissimi, in hoc seculo cum sanctis incedite, vt postmodum valeatis ad eorum gaudij latitudinē peruenire. ^{1. Iohan. 2.} Qui enim dicit se in Christo manere, debet sicut ille ambulauit, & ipse ambulare. Proculdubio autem à vestigijs Christi exorbitat, qui angustam fugiens, latitudinis viam calcat. ^{Duae viæ; angustia scilicet & lata:} Iste nanque beatissimus vir, cuius hodierna solennia frequentare gaudemus, non terrenos honores voluit, non fallaces diuitias congregauit, non mundi gloriam petijt, non transitoria possessionis prædia dilatauit, propinquos spreuit, patriam dereliquit, semetipsum quoq; pro amore Christi funditus abnegauit. Nemo ergo dicat, quòd illi solummodò cælestibus digni præmijs habeantur, qui persecutorum gladijs pro Christi nomine feriuntur. Conclufit Deus omnē nostræ tergiversationis aditum, obtraxit omne excusationis humanæ confugium. Ecce iam non valemus cum beato Apollinare pro Deo mortem subire, possumus saltem cum beato Barbatiano vitam Deo placentem ducere. Magnum quippè est mori pro Christo, sed non est inferius viuere Christo. Vtrunque enim in statera Paulus æqua lance pendebat, cum diceret: Nemo enim nostrum sibi viuuit, & nemo sibi moritur: ^{Rom. 14.} siue enim viuimus, Domino viuimus: siue morimur, Domino morimur. Siue ergò viuimus, siue morimur, Domini sumus. Quisquis igitur amat martyrium, exhibeat se martyrio dignum, & martyrij consequetur proculdubio præmium. Non potest sanguinem fundere: potest semetipsum penitentia: telo percutere, & in cordis contritione macerare. Preparatur ad feriendum iugulus, non deerit remunerator, etiamsi defuerit gladius. Deest carnifex, qui ceruicem exterius feriat: adest iudex, qui bonæ voluntatis præmium reddat.

Studeamus igitur, dilectissimi, cum beatissimo confessore Christi Barbatiano ^{Habes hic; in quo debent sanctos imitari.} seculi huius blandimenta despiciere, rerum temporalium affluentiam deuotare, carnis incentiua reprimere, crucem post Christum etiam in pace Ecclesiastica baiulare: quatenus qui nunc eius mirabilem sequimur vitam, cum ipso postmodum desiderabilem perducamur ad gloriam: præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum Patre & Spiritu sancto viuuit & glorietur, per infinita secula seculorum, Amen.

S. MELANAE Romanæ historia est Tomo 1. Ianuarij die 31.

F I N I S.

DEO LAVDÉS ET GRATES.

SURIU

qber
10ber
RVIII
5

BIBLIOTHECA ROMANA HISTORICAE ET CLASSICAE

F. I. N. I. S.

DEO LAVDES ET GRATIAS